

Viðjatrotið

Í Føroyum einki lag er,
har púra einki træ er,
ei nakað sprek tú sært,
og um her hevði ligið
í yvirflóð av viði,
tað sama ger, tú fært
einki, hvussu fegin tú tað vildi,
tí nú sett er viðjabann í gildi,
Mortensen og Churchill hava hildið,
í Føroyum grót og flag “is not so ilde”.

2. Tú neyvan fært frá Nielsi
so frægt sum pinn í pylsu,
enn minni tuflutræ,
og nú eg havi traðkað
mær tuflur upp í nakka,
hvat leggur Niels í tað,
Niels, hann leggur púra einki í tað,
dámar kanska líka væl at sýta,
við vit hava ongan út at býta,
tit vattabøk og klássur kunnu nýta.

3. Um tráða tín er brotin,
um flaggstongin er rotin,
tað einki við tað gerst,
og leypar, hakaføtur
nú bjóða ikki bøtur,
alt viknar og forferst,
ikki rimin heil í nøkrum leypi,
eingin sneis at røra við í greyti,
síðsta summar hakafótin breyt eg,
eingin ár og eingin áraskeyti.

4. Tað stundum seg man henda,
at maður seg skal kvenda
og fáa sær eitt vív,
men viðurin er eingin,
og eingin brúðarsongin,
eitt vána brúðgómslív.
So tú setir teg at samanbjóra
bønabráv til Niels valustjóra,
við tú biður, ráborð ella hølvað,
svarast: reiðið tykkum ból á gólvi.

5. Um nú tann gleðin hendi,
at ljósmamman tær sendi
ein fittan lítlan son,
so smíðast skal ein vøgga
at vagga við, men støðga,
ei sprek er undir lon.
So í næsta húsið vøggju læna,
men gakk! ein lítil skoti brúkar hana,
mamman var í Havn, hon skuldi tæna,
har príðkaðist hon brátt, tann moyggjin væna.

6. Brátt koma man tann dagur,
at tú, ein gamal maður,
fert hesum foldum frá,
tú leggjast skal í kistu,
men bara eg nú visti,
hvar viðurin fekst frá;
aftur setist eg um við at søkja,
lovi at eg eftir teim skal spøkja,
um teir nokta. Niels tá svarar treyður:
lat fyrst mannin svørja, hann er deyður.

Tátturin er frá seinna heimskríggi, tá lítið fekst til keyps í landinum, eisini av viði. Tað verður sagt, at Marjus Johannesen, lærari og háskúlastjóri, yrkti. Lagið er í Kvívík hoyrist sjongur.